

Sygn. akt III UK 198/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania J. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o prawo do renty socjalnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12 marca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) na rzecz adwokata A. L. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, podwyższoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację od wyroku z dnia 18 kwietnia 2017 r., którym Sąd Okręgowy w L. oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 8 września 2014 r. odmawiającej J.Ł. prawa do renty socjalnej.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie: 1) art. 233 § 1 k.p.c. polegające na nierozważeniu w sposób wszechstronny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i oparcie

wyroku jedynie na wydanych w sprawie, a niekorzystnych dla powoda opiniach biegłych oraz pominięciu dowodów przedłożonych przez powoda; 2) art. 328 § 2 k.p.c. polegające na braku odniesienia się Sądu w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku do całości zebranego materiału dowodowego i niewskazanie przyczyn braku uwzględnienia przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego dokumentacji medycznej przedłożonej przez powoda.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji; rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie; przyznanie pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej według norm prawem przepisanych.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej ze względu na istniejące w sprawie naruszenia przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W ocenie skarżącego, Sąd nie dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i oparł wyrok jedynie na opiniach biegłych, nie odnosząc się w treści uzasadnienia wyroku do złożonej do akt sprawy przez powoda dokumentacji medycznej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący,

w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona „ze względu na istniejące w sprawie naruszenia przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy”, bowiem „Sąd nie dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i oparł wyrok jedynie na opiniach biegłych, nie odnosząc się w treści uzasadnienia wyroku do złożonej do akt sprawy przez powoda dokumentacji medycznej”.

Z takich zarzutów nie wynika nawet, jakie przepisy prawa i w jaki sposób miałyby naruszyć Sąd Apelacyjny, a tym bardziej, czy i jaki wpływ na rozstrzygnięcie miałyby ich ewentualne naruszenie. Naruszenie przepisów prawa procesowego tylko wówczas może zaś stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, niepublikowany), a takiego wyводу ewidentnie w treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym

o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie uzasadnił swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.